

K E N
M c C L U R E

AL
press

edice
KIOKAN

EXIT >

VE VYŠŠÍM
ZÁJMU

AL

press

edice

KLO **KAN**

K E N

M c C L U R E

VE VYŠŠÍM
ZÁJMU

Copyright © Ken McClure, 2010
Translation © Libuše Chocholová, 2011
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DUST TO DUST

přeložila Libuše Chocholová

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2011

shop@alpress.cz

Tisk a vazba **FINIDR** Finidr, s.r.o., Český Těšín, www.finidr.cz

TIŠKÁRNA • DRUCKEREI • IMPRIMERIE • PRINTING HOUSE

Vydání první

ISBN 978-80-7466-032-0

*Neboť prach jsi
a v prach se obrátíš.*

Genesis 3:9

JEDNA

„Ale to je šílený. Jste si opravdu jist?“
„Ano, pane, obávám se, že není pochyb. Výsledky testů byly na sto procent křišťálově jasné.“

Zatímco ve veřejném sektoru vypadají kliniky a ordinace s vybavením a lékařskými přístroji, které už mají své za sebou, a s všudypřítomným zápachem dezinfekce všelijak, prostory v soukromém sektoru se snaží o pravý opak. Ordinace sira Laurence Samsona na Harley Street by se mohly stát skvělým modelem pro ukázkově zařízený anglický městský dům a poskytovaly zazobaným pacientům záruku, že peníze a postavení jim ve zdravotní péči pomohou stejně jako ve všech ostatních sférách života.

„Páni,“ vydechl mladík a složil se do koženého křesla, jako by mu náhle nohy vypověděly službu. „Právě jste mě odsoudil k smrti, doktore.“

Sir Laurence chmurně mlčel.

Mladík si promnul čelo, jako by se mimoděk pokusil vymazat hrozivé následky zprávy, kterou právě dostal. „Kolik mi zbývá?“

Samson se ho pokusil gestem ruky uklidnit. „Tím se teď nebudeme zabývat, pane. V současnosti se může nástup závažných symptomů vhodnou medikací a pečlivou kontrolou podstatně oddálit.“

„Ale nakonec... mě to dostane, že jo?“

„Obávám se, že neexistuje žádná léčba.“

Mladík dobrých třicet vteřin zíral do prázdna.

„Chtěl byste sklenici vody, pane?“

„Kčertu s vodou, doktore, potřebuju panáka.“

Sir Laurence chvílku váhal, jako by se rozhodoval, zda má vyhovět, ale pak vstal, přešel ke komodě a otevřel skříňku s nápoji. Nalil pořádnou porci neředěné sladové whisky do křišťálové sklenice a podal ji mladíkovi.

„Vy se nepřipojíte?“ zeptal se mladík vyčítavě. „To má být začátek té dlouhé osamělé cesty? Že už s vámi váš doktor nepije?“

„Mám ještě další pacienty, pane.“

„Jasně že máte, doktore,“ připustil mladík. „Páni, co řekne můj otec? To ho zabije.“ Převaloval obsah sklenice ze strany na stranu. „Ze všech... Ježíšikriste, jaká podělaná smůla! Neřeknete mu to, že ne?“

„Pochopitelně je mojí povinností uchovat veškeré naše rozhovory v tajnosti, pane. Ale pokud mohu vyjádřit svůj názor, radil bych vám, abyste se otci co nejdříve svěřil. Důsledky pro vás a vaši rodinu jsou... no, to vám snad nemusím zdůrazňovat.“

„Zasraně obrovský,“ rezignovaně přikývl mladík a spolknul poslední hlt whisky, jako by v něm hledal únik před hejnem útočných šipek, které na něj mířily. „Jaká je naděje, že ti vaši vědátoři přijdou v dohledné době na nějakou léčbu?“

„Obávám se, že moc velká ne, pane. Před třemi měsíci jsem se zúčastnil konference na toto téma a všichni jsme se shodli, že na tom nejsme o nic líp než na začátku.“

„Řekněte to rovnou,“ zamumlal mladík.

„Bohužel nevidím žádný důvod k falešnému optimismu. Možná jsou lidé, kteří mají odlišný názor, ale jejich motivem bývá obvykle spíš kouzlo výzkumných grantů než cokoli jiného.“

„Předpokládám, že bych vám měl poděkovat za upřímnost, doktore, ale cítím, že právě teď zoufale potřebuju něco ji-

ného než tu prostou holou pravdu,“ podotkl mladík, polknul a popotáhl nosem – jen jednou – jak bojoval s emocemi.

Samson chápavě pokýval hlavou. „Měli bychom vám co nejdříve nasadit ty léky, o kterých jsem mluvil.“

Mladík přikývl, položil skleničku a zavrtěním hlavy odmítl další drink. „Brzy se ozvu.“

„A váš otec, pane?“

„Budu ho informovat... jen potřebuju chvílku, abych se s tím vyrovnal sám.“

O ČTYŘI DNY POZDĚJI

Sir Laurence Samson vysvětlil pacientce, že testy ukázaly, že není pravděpodobné, že by otěhotněla normální cestou, a právě začal s vysvětlováním alternativ, když na jeho stole zazvonil telefon. Zvedl sluchátko a vyštěkl: „Důrazně jsem vás upozornil, že nechci být rušen, Evo.“

„Tohle byste asi opravdu měl vzít, sire Laurenci,“ řekla recepční klidně.

„No tak dobře,“ odpověděl Samson a už litoval, že se tak obořil na ženu, která s ním byla už šest let a ani ve snu by ho bezdůvodně nevyrušila. Už čtyři dny byl nervózní. Omluvně se na pacientku usmál a ztuhl, když uslyšel hlas v telefonu. „Ano, pane, to jsem já.“ Mlčky si vyslechl, co bylo řečeno, a vědom si pacientčina upřeného pohledu, snažil se nedat najevo žádné emoce. „Zajisté, pane, chápu správně, že byste rád, abych přišel tam? Výborně. Řekněte řidiči, že budu na Harley Street... Navštívím vás dnes večer v osm hodin.“

OSM HODIN VEČER

Samson cítil nervozitu, což byl pro muže zvyklého mít vždy vše pod kontrolou neobvyklý zážitek, ale v jeho situ-

aci by měl obavy každý. Cítil se, jako by ho strčili na jeviště v hlavní roli, a on neumí pořádně text a nemá ani nejmenší touhu představení se zúčastnit. Než si potřásl rukou se zasmušilým hostitelem, musel si, než vstoupil, dokonce tajně sáhnout do kapsy, sevřít zmuchlaný kapesník a osušit zpcenou dlaň.

Formality byly krátké. Samson odmítl nabídku na občerstvení.

„Myslím, že bychom měli jít rovnou k věci, sire Laurenci. Syn mi všechno řekl. Bože, to je malér!“

„Je to nanejvýš nešťastné, pane, ale obávám se, že viry vůbec neuznávají...“ Samson chtěl říci bohatství a postavení, ale rozmyslel si to a změnil to na „osobnosti“. V pohledu, který mu byl odpovědí, nebyla ani špetka porozumění.

„Jsem rád, že se vám svěřil v tomhle raném stadiu, pane,“ pokračoval Samson. „Určitě to pro něj v dané situaci nebylo snadné, ale cítím povinnost vám hned na začátku připomenout, že jelikož je to můj pacient, stále nemám právo...“

„Víte co, zapomeňme na celou tu věc s Hippokratovou přísahou,“ přerušil Samsona hostitel s netrpělivým mávnutím ruky. „Zní to jako nějaká otřepaná filmová replika. Nechci probírat žádné detaily jeho stavu. Prostě chci, aby se můj syn vyléčil. Aby mu bylo zase dobře. Chci, aby se zbavil té... věci a znovu začal žít svůj život.“

Samson polkl, což bylo dost obtížné, protože mu úplně vyschlo v ústech, ale zaskočil ho neočekávaný nedostatek logiky v tom, co jeho hostitel právě řekl. Začal koktat: „Promiňte, pane... je sice dost dobře možné dosáhnout značného období... remise, pokud to tak mohu nazvat, ale léčba prostě není možná... přinejmenším ne v tomto stadiu... i když každý den dochází v lékařské vědě k nějakému pokroku...“

„Bylo mi řečeno, že již byla nalezena léčba.“

Samson měl pocit, že ten upřený pohled, jemuž byl vystaven, je určitým druhem zkoumání, ve kterém neuspěje. Když bylo ticho nesnesitelné, rozhodl se přerušit ho jako první. „Promiňte, pane, myslím, že nerozumím... obávám se, že si neuvědomuji, o jaké léčbě mluvíte...“

„Od chvíle, kdy jsem dostal tuhle zatraceně příšernou zprávu, poptávám se – diskrétně – a bylo mi řečeno, že léčba toho stavu již není za hranicí možností. Očividně existuje jistá alternativa k tomu, aby si člověk jen lehl a přijal svůj osud.“

Samsonovi se v hlavě rozezněly poplašné zvony, když uslyšel slovo „alternativa“. Báł se, že je právě zatahován do světa alternativní medicíny, což se mu nelíbilo, protože byl přesvědčený, že její takzvané „terapie“ jsou buď podvod, nebo přinejlepším variace na placebo efekt. „Opravdu, pane?“

„Začali s tím v Berlíně.“

„V Berlíně?“ zopakoval po něm Samson a pak si najednou uvědomil, na co jeho hostitel naráží. „Aha,“ řekl a sjel pohledem na své boty, jako by ho ani trochu netěšilo, jakým směrem se konverzace ubírá. „Myslím, že si vzpomínám na ten ojedinělý případ, na který narážíte, pane.“

Samsonův zřejmý nedostatek nadšení jeho hostitele očividně rozčílil. „Co se to s vámi lidmi od medicíny děje?“ zeptal se útočně. „Jste tak proklatě konzervativní, když jde o nějakou novinku. Tak co říkáte? Byla to léčba, nebo nebyla?“

„Nejsem naprosto přesně obeznámený se všemi detaily toho případu, pane, i když jsem ovšem četl ty zprávy. Řekl bych však... někdy se na pacientech, o kterých se soudí, že jim není pomoci, provádějí *neobvyklé* lékařské procedury.“

„Chcete tím říct, že použili toho pacienta jako pokusné zvíře?“

Samson vyděšeně zvedl ruce. „Jsem dalek toho, abych kritizoval rozhodnutí svých evropských kolegů. Pochopil jsem to jako jednorázovou záležitost, provedli to na pacientovi, který měl z jiných příčin chabou nadějí. Byl to velmi ris-

kantní počin a mohl být ospravedlněn jen tou další nemocí, kterou pacient trpěl. Vůbec se to neblížilo nějaké běžné praxi a pochybuji, že by se to k ní kdy přiblížit mohlo.“

„Můj syn zdaleka není běžný případ, sire Laurenci.“

„To skutečně není, pane.“

„Důležitost toho, aby mohl někdy v budoucnu počít zdravé děti, se také nedá podcenit.“

„Ano, pane.“

„Dá se to zařídit?“

Samson zaváhal, očividně nešťastný z toho, že není schopen svého hosta odradit od rozhodnutí, které přijal. „Myslím, že teoreticky to možné je, kdyby se našel perfektní dárce a všechno ostatní by klapalo jako hodinky. Ovšem podmínky by musely být ideální... Rád bych ale zdůraznil, že přípravy na takovou proceduru by byly pro pacienta velice náročné. Je tu i možnost, že ten počin bude mít katastrofální následky...“

„A alternativa k těmto potenciálně katastrofálním následkům, sire Laurenci?“

„To máte pravdu, pane,“ připustil Samson.

„Tak to spust'te. Dávám zdraví svého syna do vašich rukou. Chci, aby se vyléčil, a chci, aby se to stalo v naprosté tajnosti. Nikdo se o tom nesmí nikdy dozvědět.“

Samson zavrtěl hlavou a odhodlal se k poslednímu pokusu změnit názor svého hostitele. „Řekl jsem, že to teoreticky možné je, pane,“ řekl. „Ale praktické obtíže, které obnáší uskutečnění takové operace a její utajení, jsou prostě příliš...“ Nevěděl, jak dál a odmlčel se.

„Jsem si vědom, že to nemůžete udělat všechno sám, sire Laurenci. Nejsm přece idiot. Oslovil jsem kvůli tomu skupinu důvěryhodných přátel, lidí ve vysokých mocenských funkcích a se značným vlivem. Poskytnou vám všechny zdroje a pomoc, které budete potřebovat. Stačí říct. Tak co vy na to?“

„Myslím, že si to musím rozmyslet, pane.“

DVĚ

Staré stojací hodiny na mramorové krbové římse odbily celou, jediný zvuk, který kromě skoro nepostřehnutelného hluku londýnského provozu za dvojitými okny toho šedivého únorového dne rušil dlouhé ticho v místnosti.

„Navrhl jsem, abychom se všichni se sirem Laurencem sešli, probrali, o co přesně jsme byli požádáni, a ujistili se, že každý z nás přesně chápe, do čeho jdeme,“ řekl vlastník toho domu ve čtvrti Belgravia. „Pro to, co děláme, nedostaneme žádné oficiální povolení, nebudeme se moci dovolávat k žádným poradním orgánům nebo výborům, nebude na koho hodit vinu, pokud se věci nepodaří, a nedostaneme žádné oficiální odměny, pokud se podaří. Budeme a musíme zůstat jedinými lidmi, kteří se kdy o tomto úkolu dozvědí, pochopitelně kromě osoby, která apeluje na naše přátelství a spolehlivost.“

Ostatní v místnosti kývnutím vyjádřili souhlas.

„Můžeme si být jisti, že to zabere?“ zeptal se očividně nervózní muž, jenž z rozčilení zlomil tužku, kterou měl spolu s blokem před sebou připravenou. Měl na sobě stejně jako ostatní tmavý oblek, uniformu finanční čtvrti, i když kravaty některých v různé míře anonymitu porušovaly. Svou otázku položil muži se stříbrnými vlasy, na jehož vázance byl motiv hada a hole prozrazující jeho spojení s lékařským povoláním.

„Ne,“ odpověděl. „Shodli jsme se se sirem Laurencem, že neexistují žádné záruky. Základním rysem té procedury je

vysoké riziko po celou dobu – aniž bychom v tomto případě brali v úvahu jeho důvod – ale za daných okolností je to určitě naše jediná šance na... záchranu situace.“

Muž v čele stolu – podle kravaty absolvent univerzity v Cambridgi – se tomu eufemismu lehce pousmál, ale dodal: „A také jediná šance na to, abychom zabránili kolosálnímu skandálu.“

„Není to příliš unáhlené?“ zeptal se nervózní muž. „Tedy, zdá se mi, že se do něčeho vrháme, aniž bychom předem zvážili alternativy...“

„Žádné tu nejsou,“ řekl muž z Cambridge s výrazem, který naznačoval, že přesně takovou reakci od nervózního muže očekával. Sklonil hlavu, jako by si přál popohnat čas. Ačkoli je v tomto případě pojila kolegiálnost, tihle dva muži byli, co se týče osobnosti a rozhledu, naprosto odlišní. Muž z Cambridge byl pozitivní a sebevědomý až arogantní, zatímco nervózní muž měl tendenci všechno do detailu analyzovat a působil jako opatrnost sama.

„Jistě by to nebylo snadné,“ pokračoval nervózní muž, „ale což rizika toho, co navrhuje, nejsou příliš vysoká, než abychom je nezhodili? Myslím, že s patřičnou mediální kampaní a citlivým managementem by se ta bouře dala ustát. Historie dokazuje.“

„Doba se změnila,“ přerušil ho muž z Cambridge, „a lidé také. Změnil se jejich pohled na spoustu věcí, které jsme v minulosti možná brali jako samozřejmost. Kdyby v zemi vládla pozitivní nálada, tak možná, ale máme celosvětovou recesi, zvyšující se nezaměstnanost, libru balancující na pokraji – i počasí se proti nám tuhle zimu spiklo. Kdyby se k tomu přidalo ještě něco takového, mohlo by to spustit naprostý kolaps důvěry veřejnosti. Pro spoustu lidí by to byla poslední kapka, kdyby se dozvěděli, že všechno, v co věřili, na co se spoléhali a co ctíli, se obrací v prach, zvláště když se ocitají bez práce, bez úspor, bez vyhlídek a bez víry v cokoli. Sociologové – ne že bych jim moc věřil – už debatují

o možnosti, že v nepříliš vzdálené budoucnosti se hněv lidu zvrhne v anarchii.“

„Říkáte, že by se o tom nikdo kromě nás nedozvěděl,“ nedal se nervózní muž. „Ale určitě by se do toho museli zapojit ještě další lidé. Tím chci říci, že to nevypadá jako něco, co může na nějakém tajném místě provést jediný doktor.“

„Časem se bude muset zapojit mnoho dalších lidí,“ souhlasil muž z Cambridge. „Ale pokud to správně chápu, základní prvek samotné procedury není v ničem zvlášť neobvyklý. Nemám pravdu, sire Laurenci?“

Laurence Samson přikývl. „Není to úplně běžné, ale je to něco, co se provádí na různých místech státu skoro denně, i když z jiných důvodů. Prověrka personálu pro klíčové fáze bude muset být nanejvýš pečlivá.“

„James na to dohlédne,“ potvrdil muž z Cambridge. Ohlédl se na jediného muže v místnosti, který měl na sobě jednobarevnou kravatu. James Monk se rozhodl nijak nereagovat a dál tu seděl s chladným neutrálním pohledem.

„Jamesův úkol bude zajistit, že se ve všech fázích zachová naprosté utajení. Nikdo nesmí *ten příběh prodat*“ – tu frázi vyřkl s pohrdáním – „nebo oživit své jinak nevýrazné memoáry nějakými detaily. Celá tahle záležitost musí být provedena v tajnosti a zůstat tajemstvím navždy. To je bez diskuze. Absolutní mlčení všech zúčastněných je *sine qua non* – bezpodmínečné.“

Laurence Samson se na Jamese Monka podíval trochu pochybovačně. „Nejsem si vůbec jist, jak chcete něco takového garantovat,“ prohlásil a znělo to jako obvinění.

Monk mírně pokrčil rameny, ale nepovažoval za nutné odpovědět a nekomentoval to ani nikdo jiný. Samson byl očividně nesvůj ze závěru, který si z toho odvodil – totiž že jsou věci, které je lépe nevědět. Bohužel si jejich existenci moc dobře uvědomoval.

„Neočekáváme, že se zapojíte do... mechanismu ochrany, sire Laurenci,“ řekl muž z Cambridge a doufal, že tím Sam-

sona opět uklidní. „Jsme tady, abychom vám všemi způsoby pomohli v dosažení našich dvou cílů – vyléčení syna našeho přítele a zajištění, že celá záležitost zůstane utajená. Vás se týká výlučně to první.“

Samson přikývl.

„Navrhoval bych,“ pokračoval muž z Cambridge, „aby se každý z nás prostě soustředil pouze na roli, kterou má hrát.“

Muži kolem stolu pokývli hlavou.

„Dobře, takže se nemusíme příliš zabývat povinnostmi ostatních. Jestliže bude každý plnit svůj úkol, určitě máme dobrou šanci rozjet něco skvělého.“

„A kdyby to selhalo?“ zeptal se nervózní muž.

„O tom nebudeme ani uvažovat,“ řekl muž z Cambridge ledovým hlasem.

„Ano, ano,“ ozvalo se jednohlasně, takže nervózní muž se stáhl do své ulity.

„Pánové, je čas pro důležitou otázku. Jsme všichni zajedno, že bychom měli svému příteli v jeho těžké chvíli pomoci?“ Muž z Cambridge se rozhlédl po místnosti. „Charlesi?“

Muž s kravatou starého Etonu přikývl.

„Marcusi? Christophere?“

Dvě další přikývnutí.

„Plukovníku?“

Muž v kravatě strážního pluku přikývl. „Určitě udělám svou práci.“

„Malcolme?“

Nervózní muž zamumlal. „Asi ano.“

„Doktore?“

Muž s kravatou s hadem řekl: „Určili jsme se sirem Laurencem nejlepší lékaře v zemi a odevzdali jejich údaje Jamesovým lidem k prověření po počátečním kontaktu.“

„A počáteční kontakt?“

„Běžná právní firma souhlasí, že záležitosti vyřídí se svou obvyklou naprostou diskrétností,“ odpověděl Monk.

„Dobře,“ přikývl muž z Cambridge. „Nechceme, aby kdokoli z nich odletěl na nějakou konferenci na druhé straně zeměkoule právě ve chvíli, kdy ho budeme nejvíce potřebovat.“

TŘI

„Včera v noci jsi spal hrozně neklidně,“ podotkla Cassie Motramová, když její manžel přišel do kuchyně na snídani. John Motram se zabalil do županu a vyškrábal se na jednu z nových židliček, které Cassie koupila k nedávno instalovanému kuchyňskému ostrůvku. Měl trochu krátké nohy, než aby to pro něj bylo pohodlné, a dal najevo své podráždění.

„Připadám si jako v nějakém americkém filmu,“ stěžoval si. „Co bylo proboha špatnýho na stole a židlích?“

„Jdeme s dobou,“ prohodila Cassie a pominula jeho stížnost. „Tedy, jak jsem říkala...“

„Zlý sny.“

„Hm. Poslední dobou je máš pořád. Co tě trápí?“

Manžel se na ni po očku podíval, jako by se rozhodoval, zda kápnout božskou, nebo ne, a pak odpověděl: „Myslím, že mi nechtějí prodloužit grant na tu historickou věc.“

„Zatím to vždycky udělali. Proč by to tentokrát bylo jinak? Nebo se jako všichni v téhle zemi vymlouvají na snížení úvěrové schopnosti?“

„Jenom v tom to není, univerzita se mění,“ mínil John. „Stipendium je pasé. Snaha o získání znalostí už těm u vesla nestačí, musí být nějaký ‚konečný produkt‘, něco, co nese peníze, co se dá prodat. Všechno, co děláš, musí mít ‚ekonomické opodstatnění‘.“

„A zkoumání moru ve čtrnáctém století jim asi účty nesrovná?“

„Sami by to líp neřekli,“ souhlasil John. „I když to ovšem neudělali, místo toho chodí po institucích a mluví tou hatmatilkou, která je teď v oblibě, že je třeba ‚pohnout se kupředu‘ a ‚být proaktivní ve snaze o networking‘, když teď ‚vstupujeme do jednadvacátého století‘. Kde přišli na všechny ty bláboly?“

„Takoví lidi jsou všude,“ řekla Cassie soucitně. „Tuhle se v Ženském institutu objevila paní, která přednášela o detoxikaci systému, jak říkala. Zeptala jsem se jí, jaké toxiny by chtěla odstraňovat, a ona se naježila a chtěla vědět, jestli jsem kvalifikovaná odbornice na výživu. Já řekla, že ne, že jsem jen hloupá lékařka, a jestli by byla tak laskavá a odpověděla mi na otázku, což ovšem neuměla. Jak sakra může být kvalifikovaná specialistka na výživu, když je to jen nějaká ženská od plotny?“

„Došlo k nějakému splynutí vědy a módy, což znamená, že se všude rojí nějaký pseudovědci a deklamují své žvásty.“

„Možná bychom měli změnit povolání.“ Cassie si od něj vzala konvičku s mlékem.

„Možná budu muset, jestli mi vyschnou peníze z grantu. Víš...“ John se na chvíli odmlčel, protože zápolil s víčkem od marmelády. „Myslím, že se přeškolím na nehtového modeláře pro celebrity.“

Cassie málem zaskočily kukuřičné vločky. „Kde jsi to proboha vzal?“ zajíkla se.

„Zaslechl jsem, že tak představili jednu ženu v televizní snídani, a řekl jsem si, že to je něco pro mne... John Mottram, nehtový modelář pro celebrity. K čertu s vejškou, dělejme něco skutečně důležitýho a začněme lakovat nehty bohatým a slavným. A co ty?“

„Asi mezinárodní odbornice na barvení vlasů,“ odvětila Cassie po chvíli přemýšlení. „Stejný zdroj.“

„Tak to máme vyřešený,“ zaradoval se John. „Nový život čeká.“

„Škoda jenom, že už je nám padesát,“ podotkla Cassie. „A mám plnou čekárnu lidí.“

„A mě čeká přednáška z lékařské mikrobiologie pro družáky, které vyděším, možná i šokuju,“ přidal se John. „To je směla. Těšil jsem se, že vyrazím do Los Angeles nebo kam vlastně tihle lidi jezdí na víkend.“

Zachřestila schránka na dopisy a žuchnutí pošty na podlahu přinutilo Cassie, aby se na židličce otočila a vydala se jen v punčochách ke dveřím. Když se vrátila, hlavu skloněnou, jak se probírala svazkem obálek a okamžitě odhadla jejich obsah. „Účet... účet... letáky... letáky... pohlednice od Billa a Janet z Barcelony – tam musíme jet, už o tom mluvíme roky – a jeden pro tebe z... univerzity v Oxfordu, ze samotného Balliolu.“

„Opravdu?“ John si vzal dopis a palcem ho kvapně otevřel. Přečíst ho mu trvalo asi třicet vteřin. Pak zvolal: „Pánebože!“

„Co je to? Nebuď tak tajemný.“

„Dopis od rektora z Balliolu. Chce mě příští týden vidět.“

„Kvůli čemu?“

„To nepíše.“ John jí dopis podal.

„To je divný. Pojedeš?“

„Co můžu ztratit?“

„Možná slyšel, že uvažuješ o změně povolání, a nabídne ti funkci na katedře nehtové modeláže pro celebrity.“

„To bude ono,“ přikývl John. „Ale přijmu to, jenom když ti dají místo výzkumného asistenta na katedře mezinárodního barvení vlasů.“

„Platí,“ potvrdila Cassie a vklouzla do bot. „Zatím vyléčím pár kašlíčků a dám pár včeliček do několika zadečků... Měj hezký den, jak říkáme my mezinárodní odborníci na barvení vlasů.“

„Ty taky. Možná si o tom všem kreativně popřemýšlím...“

„Jasně... Posuň hranice...“

Cassie odešla do ordinace a John uklidil po snídani. Stále mu nešel z hlavy ten dopis z Oxfordu. Jako starší profesor buněčné biologie na univerzitě v Newcastleu neměl se sta-

rými univerzitami moc kontaktů, i když Oxford i Cambridge navštěvoval během let kvůli různým konferencím a mítinkům a obě ta místa měl rád. To asi nevyhnutelně musel, byl rozený vědec a vzdělanost byla na obou těch univerzitách velmi hýčkána. Dříve litoval, že po škole nemohl nastoupit na Cambridge, tehdy ale dávalo větší smysl studovat přírodní vědy na univerzitě, která byla jeho domovu blíž, což mu umožnilo přispívat do rodinného rozpočtu zaměstnáním na částečný úvazek – nezanedbatelný důvod pro syna matky, která živila rodinu uklízením domů bohatých, a otce, jenž byl poslán do invalidního důchodu z hornictví kvůli poškození, které jeho plicím způsobilo třicet let pod zemí.

Oba jeho rodiče byli už dlouho mrtví, ale když na ulici slyšel někoho sípat, vždycky mu to připomnělo zvuk otcova lapání po dechu. Oba rodiče se dožili jeho promoce s vyznamenáním na Durhamu, i když jeho otec zemřel, než získal PhD, a nesdílel s maminkou tu radost, kterou měla, když svému synovi říkala „doktore“.

To, že nešel na Cambridge, nebylo pro Motrama žádnou nevýhodou. Jeho skvělé schopnosti ho dostaly do několika úspěšných postgraduálních projektů na prestižních amerických univerzitách, kde získal pověst vědce mezinárodního věhlasu v oboru mechanismus virových infekcí. Obzvláště se zajímal o epidemiologii moru v historii, i když tohle téma muselo často ustoupit studiu současnějších problémů, na které bylo snadnější získat granty.

Cassie potkal John brzy poté, co začal učit na univerzitě v Newcastlu, kde dokončovala poslední rok medicíny, a velmi rychle se rozhodl, že ona je pro něho tou správnou dívkou. Tomu moc nefandili Cassiini rodiče, kteří pro svou chytrou dceru usilovali o něco lepšího. Jejich láska však překonala nástrahy a útoky rozzlobených rodičů a o šest měsíců později se vzali.

Jejich manželství bylo od začátku harmonické, překonalo napětí prvních několika pracovního vytížení, jemuž musí če-

lit každý nováček ve své profesi, zvláště Cassie, která byla jako vteřinářka v rušné nemocnici na telefonu snad každou hodinu ve dne i v noci. Život se vylepšil, když začala Cassie dělat obvodní lékařku a Johnova vědecká reputace rostla, což mu pomáhalo při získávání výzkumných grantů.

Přišly dvě děti a Motramovi jim chtěli zajistit co nejlepší start do života. Chloe byla v současné době překladatelkou Rady Evropy v Bruselu a jejich syn se vydal v matčiny šlépějích, vystudoval medicínu a budoval si kariéru jako chirurg. Zatím tu nebyla žádná vnoučata, ale oba se na ně v budoucnu těšili a Cassie, která měla smysl pro zařizování a výzdobu, přemýšlela o možné přeměně jedné z místností v horním patře jejich domku, na „pokojík pro malé človičky jako stvořený“.

ČTYŘI

John Motram nespěchal, když procházel uličkami Oxfordu, vychutnával si nesporné kouzlo toho místa a do kostí mu pronikala jeho historie. Usmál se, když si uvědomil, že se jeho láska k těm zasněným věžičkám nezrodila z pouhé vědecké úcty, svou úlohu hrálo i to, že byl horlivým fanouškem inspektora Morse. Přistihl se, že očima hledá Jaguar Mark VII.

Co se týče interiéru Balliol College, také ho nic nezklamalo. Všechno zde vypadalo tak nějak růžově.

„Rektor vás hned přijme,“ řekla s přiměřenou zdvořilostí žena, která vypadala, že by mohla být piliřem kostelního spolku, od límečku sepnutého kamejí až k nablýskaným polobotkám byla oblečená prakticky.

Motrama zavedli do obrovské kanceláře, která působila velkolepě. Rozhodně nebyla minimalistická. Kov ani plast tu očividně nenašly uplatnění. Vše tu naprosto ovládlo dřevo – staré lakované dřevo – a svědčilo mu i světlo, které na něj dopadalo z několika vysokých oken s tabulemi zasazenými v olověných rámech. Právě jimi pronikl zvuk zvonů, jež potvrdily Motramův přesný příchod na domluvenou jedenáctou hodinu dopoledne.

Vysoký, aristokraticky vypadající muž vstal od stolu a usmál se. „Doktore Motrame, je hezké, že jste přišel. Jsem Andrew Harvey, rektor Balliolu. Pojd'te prosím dál a posaďte se. Určitě jste zvědav, o co jde.“